

Notes breus

CASERNES

El ministre de la Guerra ha promès fer cessió a l'Ajuntament de Barcelona del Castell de Montjuïc. Hom diu que les Corts han de votar una llei per tal que sigui efectiva la promesa feta pel senyor Azanya. L'oferiment, no obstant, es considera tan formal que la gent dóna ja la cessió com a cosa realitzada.

Girona serà autoritzada per a enderrocar les antigues muralles que la priven de desenrotllar la seva moderna urbanització.

El ram de Guerra, com a conseqüència de les reformes fetes pel Govern Provisional, facilita mitjans als Ajuntaments per a desenvolupar les iniciatives propulzades.

A Reus, a rel d'haver-se posat en pràctica el pla Azanya, quan fou traslladat el destacament de soldats que constituïa la guarnició de la ciutat, hom feu córrer la nova, amb força fonament, que la caserna passaria en un plaç molt curt, al domini del Municipi. També ací, els ciutadans tenien la sensació que el Govern Provisional facilitaria l'oportunitat de fer una digna ocupació civil del lloc que abandonava l'element militar. Fins hi hagué qui, elogiosament, digué de la ciutat nostra, que no volia soldats, ans volia escoles.

Han passat, però els dies, i la caserna roman tan closa com la deixaren els últims soldats que s'endugueren els darrers atuells.

A l'entorn de la pressumpta cessió, han volat un sens fi de projectes, alguns atencibles, alguns fantàstics i altres desballestats, però la cessió no ha estat formalitzada. Hem parlat molt del preu a que volíem vendre l'oli, però les oliveres encara no són nostres.

Per contra, aquests dies ha estat girada una visita a les casernes per tal d'estudiar-hi l'adaptació d'un servei del ram de Guerra. Aquesta visita allunya la possibilitat de l'anunciada cessió.

No sabem què deu voler fer-ne el ministre, de les casernes; ignorem el benefici que pot treure'n la ciutat, però volem creure que l'Ajuntament tindrà mitjans per a convenir bonament amb el ministre, la solució més profitosa davant el nou aspecte que ha pres la qüestió.

XEIX

La qüestió del Banc de Reus

Consideracions

III

Ja hem confessat que desconeixem l'estat econòmic del Banc, així com les causes que l'han portat a l'actual situació. Amb tot, però, podem dir que s'hauria pogut evitar l'anguniosa situació en què es troben avui molts creditors i deutors, si el Banc s'hagués limitat a actuar en aquelles operacions necessàries i consubstancials amb les nostres comarques. Ens explicarem.

Tots sabem que la missió dels Banes no és altra que regularitzar la circulació del diner per tal que en tot moment no manqui ni sobri numerari en cap empresa o activitat; però també sabem que els Banes tenen almenys dues missions ben delimitades. La primera és arregar quantiosos capitals per tal d'aportar-los a empreses d'envergadura com són explotacions de forces hidràuliques, ferrocarrils, ports, etc., y la segona és la d'arregar els diners de l'estalvi i dels comerciants comptecorrentistes, fer descompte de lletres per facilitar les operacions comercials.

El capital de la primera basea guanys com més quantiosos millor, i per aquest motiu corre el risc que ho pugui perdre tot. El capitalista que fa aquestes operacions, per endavant sap el perill, i forçosament s'hi ha de conformar. En canvi el capital procedent de l'estalvi així com el dels comptes corrents, són capitals que van allí per obtenir un interès modic però segur, el primer, i per tenir disponibilitats en tot moment el segon. Aquests capitals més que alçats rèdits volen seguretat en llur col·locació.

Ací no tenim una llei que separi aquestes tant diferents com oposades operacions, i és per això que veiem que un mateix Banc involucra i barreja el capital estalvi i comptecorrentista amb el capital d'especulació, la qual cosa comporta que mentre les especulacions donen bons resultats, tot marxa, si bé no se'n gaudeixen ni les llibretes d'estalvi ni els comptecorrentistes, però quan les coses van mal dades, llavors també reben aquells que no han gaudit de cap guany excessiu ni han pretès lligar-se amb negocis perillosos i d'audàcia.

No hi ha cap dubte que les nostres comarques necessiten un Banc de Descomptes, Préstecs i d'Estalvis, i que a Reus ha de radicar la casa central com a capital com és d'una extensa i rica comarca econòmica. Responent a aquestes necessitats crearem els avantpassats el Banc de Reus, i si els directius de l'esmentat Banc haguessin tingut cura de no enredar-se en altres operacions que les que es desprenen del seu títol, i haguessin procurat que els seus préstecs haguessin tingut totes aquelles garanties que la prudencial previsió exigeix, o almenys l'haguessin separat el capital especulatiu, avui no es trobarien en suspensió de pagaments.

Devem declarar amb tota sinceritat, que d'aquest fet no poden culpar als esmentats directores, car es pràctica de tots els Banes, i, com hem dit, no hi ha cap llei que obligui als Banes a limitar-se a una sola d'aquestes operacions. Caldria, però, tenir-ho en compte i treballar perquè en les noves lleis bancàries s'obligués a que un mateix Banc no pogués dedicar-se a operacions tant oposades.

Precedint ara de consideracions, sobre errors legals, hem de considerar que la suspensió de pagaments, sigui pel motiu que sigui, és un fet; i que aquest fet queda enquadrat dins una llei, a la qual s'han d'atendre tots aquells que estiguin afectats per l'afer del Banc de Reus.

Hem sentit com es queixaven molts amics i clients nostres per la poca intervenció que les autoritats tenen en aquest afer i fins en la inspecció de l'administració de la banca.

Nosaltres els direm que en altre temps tot el comerç i la indústria foren meticulosament intervingudes i regularitzades per lleis i reglaments, i que fou un triomf de la democràcia trencar tots aquests dogals que ofegaven el progrés ascendent del comerç.

Foren, doncs, les idees i les necessitats modernes que obligaren a donar la màxima llibertat als comerciants per tal de no entorpir el seu desenvolupament. Avui potser
(Segueix a la pàgina 3.^a)

ecos

UNA ACTITUD PERDUDA

La moda canviant sembla seguir un ritme arbitrari. Arbitrarietat evident en molts casos, més, en altres, l'observador nota evidents paral·lismes entre els gests de la moda i certes corrents psicològiques i evolucions morals que formen les senyals dels temps.

L'eco posa avui a la consideració del lector un d'aquests senyals: la desaparició absoluta de les parelles que fan braçet. L'auster moralista potser veurà en el fet un argument de la pèrdua del sentiment familiar per la nostra societat. L'home romàntic anyorarà els temps de les nostres àvies que no podien donar un pas sense apoiar-se en el braç del seu marit. Per creuar un carrer, per baixar del cotxe, per entrar en un saló, per posar-se a la taula, la dona necessitava aquell braç protector.

Certament que la tradició és bella: l'home que portava una dona apoiada en el seu braç era el seu cavaller i el seu defensor; ella, penjada en aquell suport tutelar sentia una sensació de seguretat que li donava coratge per marxar al seu destí, regulant dòcilment el pas al del seu company de matrimoni.

Mes la dona vol afermar la seva independència i la seva igualtat. El feminisme triomfant refusa la protecció del braç masculí per caminar amb més audàcia en la vida i, d'una manera al·legòrica, trenca el llaç d'unió que la subjectava al seu antic amo i senyor.

L'Eva moderna, lliure per la intel·ligència i per les costums, forta i activa, ha imposat aquesta nova actitud. Piques ja sortirien al carrer formant el petit grup enllaçat de marit i muller. Estima que el paper que li toca representar en la societat li dóna el dret d'anar sola al costat de l'home que estima. La que sempre era menor d'edat, avui dia troba que, per fer bon camí, no té necessitat que li donguin la mà ni que li ofereixin, galantment arquejat, un braç protector.

GESTUS

ESQUERRANS:
EL VOSTRE DIARI, DE
BARCELONA, ES "L'OPINIO".
I EL DE REUS, "FOMENT".

.....